

ВАРНЕНСКИ КОРЕНЯКЪ

Органъ на Културно-Просветното Икономическо Дружество Варненски Коренякъ

Брой 1 лв.	Год. абонаментъ 30 лв. Излиза двуседмично	Редакция и администрация въ клуба — Варна, „6-й Септември“ № 29.	Обявления се приематъ по споразумение	Брой 1 лв.
---------------	--	---	--	---------------

МЛАДЕЖЪТА

Нееднократно сме изтъквали на това място този голѣмъ и старъ въпросъ за организиране на младежта въ дружеството ни. Считаме за неизлишно да изкажемъ нѣколко бѣгли думи, като подигнемъ този въпросъ пакъ при наличността на ново настоятелство на д-вото ни, тъй като по наше схващане, той още не е намѣрилъ напълно своето разрешение. Миналото не ни дава задоволителни резултати. Усилията на миналото, колкото и да сж похвални, пакъ не сж достатъчно успѣшни за разрешене този голѣмъ въпросъ. Младежта е бждащето. Тя е надеждата на дружеството ни. Тя съ време ще замѣсти напредналитѣ въ възраст въ живота членове на дружеството ни, но до тогава мъдростта, опитността на тѣзи членове, съчетава съ енергията на младежта, ще дадатъ гласъкъ на д-вото ни къмъ възходъ, къмъ повисша култура, просвѣта, къмъ

осъществяване идеала на дружеството, и на града.

Младежтъ, напускайки прага на училището, е въоръженъ съ солидно образование и възпитание, и встъпва въ живота за борба за съществуване и записвайки се членъ на дружеството за доброто на града. Той тѣломъ и духомъ е крепкъ. Той е съ духъ, който трѣбва да твори, а това ще стане, като се действува системно отъ страна на настоятелството, съгласно уставнитѣ положения, за да има резултати. На дружественитѣ членове младежи, сплотени въ едно тѣло, пулсътъ трѣбва да бий въ съгласие, като творческиятъ имъ духъ трѣбва да има опредѣлена съзнателно насока.

И тъй, чрезъ смислено организиране на младежта въ дружеството ни, последното си обезпечавя по-добро бждаще, изградено съ мъдростта, съ опитността на възрастнитѣ и съ мислитѣ, енергията на младитѣ.

Илия М. Добревъ

ВАРНА като градъ и лѣтовище какво има и отъ какво се нундае.

Подчертахме въ първата си статия, че Варна е вѣтровитъ градъ. Тукъ често си даватъ среща буритѣ, особено ония отъ северъ и западъ. Тѣ нападатъ града стихийно, раздрусватъ, къртятъ, рушатъ... Зиме севернитѣ носятъ поляренъ мразъ, а западнитѣ презъ лѣтото затъмняватъ Варна съ убийствени прашни облаци, носятъ пламъка на Сахара и ситнежа отъ стъкления пѣськъ на пустинята „Побити камъни“, при с. Страшимирово. Отъ този последния просто не може понѣкога да се диша въ града. Това зло може да се преодолѣе до висша степенъ само само съ залѣсяване въ голѣмъ мащабъ околността на града и главнитѣ друмища, изходящи отъ него. Пристѣпвайки къмъ това спасително мѣроприятие, преди всичко следва да се залѣси западното пѣсьчно възвишение, посѣяно съ оригинални, живописни каменни колони, една чудновата игра на природата, съ свѣтловна рѣдкостъ. За предпочитане при това залѣсяване сж иглолистнитѣ видове, въ смѣсъ съ акации, брѣзи (берзи) и стройни тополи. Общинитѣ на селата Бѣлево и Страшимирово едва ли ще се противопоставятъ на варненския починъ по това, тъй полезно и за тѣхъ, благодатно дѣло. И безъ това, въ тия дѣни нищо друго не вирѣе, освенъ змии и гущери — никаква полезна растителностъ.

Тази интересна мѣстностъ, макаръ и тъй бедна отъ всѣка растителностъ, служи и при своето първобитно състояние за излетенъ обектъ на наши туристи и на такива дори отъ странство, отъ далечни страни. Повтаряме: тия побити каменни колони наистина сж едно рѣдко и и твърде интересно явление въ природата, каквото едва ли се среща нѣкъде другаде. Запазено, водоснабдено и декорирано — залѣсено — това високо плато, тази пустиня днесъ, въ кжсо време ще се привърне — при модерно съобщение — въ обетована земя, въ любимъ кжтъ за туристи и любители на природнитѣ живописни феномени не само отъ България, но и отъ цѣлия свѣтъ. Ползата за Варна ще бже двояка. Високостебленитѣ насаждения на тази обширна площъ и на павирания широкъ пжтъ, водящъ за тамъ, ще пречупятъ вѣтроветѣ, ще възпрепятствуватъ на пращаната мъгла, която сега често идва отъ тамъ и покрива цѣлиятъ градъ съ сива, непоносима пудра.

Великолепни лѣтовища и излетни кжтчета могатъ да станатъ и всички известни близки мѣстности и присѣдинени къмъ града села при усърдие и добра воля. Тѣ и сега сж привлекливи при своето първобитно състояние. Особено тия орлови гнѣзда: с. Надежда (Франга), Галата, Боровецъ (Гюндуза), Арапъ Чеше и др., които сж съкъшъ увиснали на въздуха приказни оазиси всрѣдъ кристалния зефиръ и висинитѣ на лазурното небе, съ вълшебенъ изгледъ, приказнитѣ дачни предградия и безпредѣлната морска синева. Омайни сж още: „Скалната обителъ“, „Пѣстриятъ монастирь“ (тъй наре-

ченъ отъ турцитѣ, поради яркоцвѣтнитѣ фрески, излѣзли на яве следъ следъ срутването на частъ отъ скалата), „Дългия пѣськъ“ и „Рая на блаженитѣ“ (Карантината) и др., тъй привлѣкателни и любими за съзерцатели-поклоници на Питагора (Делфийци) и Рабиндратъ Тагоровци, обожатели на природнитѣ красоти, култа на здравето и бодрия духъ. Особено дивното крайбрѣжие, наречено „Дългиятъ пѣськъ“ (сега — „Златнитѣ пѣсьци“), заслужава да носи името „Черно морска Ривиера“. Тази мѣстностъ нѣма равна на себе си по цѣлото наше Черно море.

Тя и монастирътъ Св. Константинъ възторжено, поетично сж описани (твърде заслужено) въ вестникъ „Варненски новини“ отъ младия нашъ даровитъ публицистъ г. Т. Бербадевъ. По природа и растителностъ тя има своитѣ изключителни особености. Тукъ лѣтото е най-продължително за източна България. Пролѣтита настѣпва твърде рано, а есента се врѣзва дълбоко въ зимнитѣ месеци. Гориститѣ хребети и склонове сж китниятъ вѣнецъ отъ три страни на този нашъ Едемъ. Само на югъ синята морска ширь, затоплена отъ лѣтнитѣ горещини, гласи околото и милаза лицето съ своята нега и мекота. Тѣй зимата въ този дивенъ нашъ кжтъ е пречупена, смекчена и краткотрайна. Майката природа е изсипала всичкитѣ свои щедрости на това изключително съ своитѣ прелести крайморие. И човѣшката ржка се появява вече тукъ. Хвала ѝ! Има буфетъ, паркъ и чешми съ ледени води. Отлично шосе свързва мѣстността съ града; има и редовенъ морски рейсъ. Скалната обителъ и „Златнитѣ пѣсьци“ викатъ високо за своитѣ ценители-естети и щедри строители. Обширниятъ златенъ плажъ, дългъ километри, очаква съ широко открити горещи обятия своитѣ щастливци.

Има още единъ забележителенъ излетенъ обектъ около Варна, единъ вълшебенъ кжтъ, сжщо уникаленъ въ цѣла България съ своята красота и поезия, съ своята дивностъ и чаровна пленителностъ, това е гората

„ЛОНГОЗЪ“ и р. „КАМЧИЯ“

Тази рѣка прорѣзва на дължъкъ девственъ лесъ „Лонгоза“ отъ вѣковни брѣстове и ясени, стройни гиганти, забили върхъ въ висинитѣ до 40 — 50 метра. Долното течение на рѣката е винаги пълноводно, тихо и дълбоко на една дължина отъ 7 — 8 километра. Корегирана и почистена отъ „клади“, поне до „Пода“, особено при устието, дето я подпиратъ дебелъ пластъ масивенъ подводенъ камъкъ, тази рѣка ще стане и важна стопанска артерия, защото ще бже достѣпна и за доста обемисти морски плавателни сждове. Наистина, въ такъвъ случай, рѣката ще спадне малко и размѣритѣ на страничното блато — „Лесенски азмакъ“ — царството на разкошнитѣ водни лилии — ще намалятъ значително, но затова пжкъ тази мѣстностъ и този край ще бждатъ по-хигиенични.

Пжтуването отъ Варна до тази рѣка и тия нашенски джюнгли, каквито се срещатъ само въ тропици-

ДОБРУДЖА

Ти си покрита съ тжженъ покривъ и изплаквашъ мили стонове, които отзвѣняватъ въ душитѣ ни като призивъ за бранъ.

А ведъръ и буденъ е споменътъ за миналото и нѣкакъвъ конски тропотъ се носи въ тишината — Аспаруховата орда устремъ бележи! Ехъ, чакаме и тукъ да съмне и въ зоритѣ ще дойдемъ да те приютимъ.

До болки ще притиснемъ измжченото ти тѣло и съ братски сълзи отъ възторгъ, ранитѣ ще ти измиемъ. Сега, знаемъ, тжжно проплакватъ стадата за своитѣ морни овчари и черна угаръ, трудъ и братска мжка чака, за да се ширне въ простора златно зърно узрѣло.

Ето пролѣтъ е и градинитѣ въ бѣло сж цѣвнали, но призорецъ никой тамъ не открихва, за да се плисне пролѣтъ въ душитѣ. Душитѣ тамъ сж заключени въ пѣсенята отъ страхъ и замръзнала.

Тамъ не се чува ни глъчна, ни отдумка — тръснала се е мжка и залѣкъ заседа на гърлото.

Но идатъ, прииждатъ надежди, носени отъ пѣсенята на птицитѣ и нашата воля за свобода. Ще се раздипли просторътъ и ще грѣйне надъ родната земя слънце — топлото волно слънце!

Ние тука, тжжимъ и пѣемъ за тебъ — забрадени въ черно, гледаме небето и Дунава и ти пращаме приветъ съ пѣсенята на Балкана, шепота на Дунава и лазура на слънцето.

Въ насъ зрѣе волята на българския герой и надеждата въ великото българско щастие.

Намъ Караджата отъ Тулча е оставилъ последната си заветна дума: „Искамъ орлитѣ свободно да хвъркатъ надъ равната златохлѣбна земя, оросена и оплодена съ кръвта на праѣдитѣ ни — Аспаруховци“.

Чадата ни, окрилени въ вѣрностъ притайватъ болката си по тебъ — родине! Нѣкаква клетва тѣ тихо изричатъ и чакатъ да дойде призивъ за подвигъ.

„Искърски фаръ“

Б. Марковъ

тѣ и южна Америка, предлага на излетницитѣ - любители на природнитѣ прелести, освенъ едно блѣнуване, пълно съ наслада морско пжтуване отъ 30 километра, но и едно рѣчно такова отъ 7 — 8 клм., подъ здрачния прохладенъ зеленъ сводъ, по единъ лабиринтъ, навѣващъ мистичностъ, образуванъ отъ непосредственитѣ до рѣката, въ гжста редица, колоси, сплѣли високо надъ тихата водна серпантина своитѣ мощни разклонения.

Ония, които сж прочели художественитѣ съчинения на гениалния Майнъ Ридъ, ще се пренесътъ повторно въ екстазъ, ще преживѣятъ отново, при реална обстановка, она сладкъ унесъ, откъснати отъ баналната катадневна суетностъ, отлѣтѣли мислено нѣкъде на край свѣта, въ единъ фантастиченъ миръ, блѣнуванъ нѣкога съ жаръ при младежки копнежи.

Инж. П. Куртев — бивш п. кмет

Частно-стопанската дейност на общината

Никде гръшките не сж така сжд-боносни, както въ стопанската дейност, понеже носят поражения, които заѣгат основитъ на живота и внасятъ разстройство и непоправими бедн.

Свършено непрости сж увлеченията особено въ частностопанската политика на общината, основната задача на която е да внася не смущения, а да създава благоприятни условия на отдѣлнитъ членове на обществото за стопанисване.

Тенденцията къмъ общественостопанска дейност, която характеризира модерната икономика, има граници, нарушението на които неминуемо увреждатъ интереситъ на частнитъ стопани и народното стопанство. Има предприятия (водоснабдяване, канализация, електро-снабдяване), монополниятъ и общественъ характеръ на които налага и оправдава тѣхното социализиране и общинизиране, но непрестанното узурпиране и стѣсняване полето на частностопанската дейност е погрѣшно увлечение, което подлага пролетаризиране и подхвърля на бедствия частнитъ стопани.

Не само мотиви отъ икономическо естество, но и основания отъ социаленъ характеръ налагатъ, следователно да се закриятъ всички обществени (държавни и общински работилници). Каква обществена логика може да оправдае тѣхното съществуване, даже ако произвеждатъ по-евтино, щомъ разстройватъ и унищожаватъ предприятието на частния стопанинъ, който отъ добъръ данъкоплатецъ се свежда до отчающъ отъ държава и община пролетарий. Каква смисълъ има тогава повтаряната до втръсване максима, че най-сигурниятъ елементъ въ обществото сж частнитъ стопани.

Свършено неволно много функционери, които сж престанали да да разглеждатъ проблемитъ отъ социална гледна точка, сж готови да изематъ цѣлия стопански животъ. На тия погрѣшни увлечения време е да се тури край.

Изхождайки отъ горнитъ съображения, общината ще трѣбва да ликвидира решително, бързо и за винаги не само съ своята общинска работилница, но и съ погрѣшната си стопанска политика да произвежда грозде, лозови прѣчки, цвѣта, дрѣвчета, фуражъ и пр. Законодателтъ, съ целъ да насърчи частното градинарство, забрани на общинитъ продажбата на цвѣта и дрѣвчета — здравата стопанска логика и обществени интереси налагатъ да престанатъ да конкуриратъ на частнитъ земеделски стопанства. Частната стопанска дейност на земеделца не се подава на бюрократизма и режима на общественитъ стопанства. Ние отричаме тази дейност, защото се съмняваме, че носи полза за финанситъ на общината. Най-елементарната калкулация, като се взематъ всички елементи на костуема стойност, сигурно ще докаже несъстоятелността на подобно стопанисване. Да се продава грозде подъ костумата стойност и произвежда фуражъ надъ пазарната цена, е наистина стопански абсурдъ, дефичититъ на които се заплащатъ отъ нещастнитъ данъкоплатци. Произвеждането на рѣзници и дрѣвчета за които липсва пазаръ, е истинско прахостничество на обществени срѣдства.

Нашата община притежава много земи, частъ отъ които днесъ се обработватъ отъ нейното земеделско стопанство. Ще бжде по-рентабилно за нея, ако тѣ се отдаватъ подъ наемъ. За стопанската политика на общината, обаче, рентабилитета само не може и не бива да има първостепенно значение — социалнитъ съображения трѣбва да доминиратъ при нейното провеждане. И, наистина, при отдаване подъ наемъ своитъ земи и недвижими имоти, общината дава възможност на безимот-

нитъ и слабоимотнитъ земеделци да намѣрятъ препитание. Наети отъ имотни земеделци, общината съдействува за стабилизирането на стопанствата имъ. Успѣхътъ и печалбата на частнитъ стопански предприятия не бива да възбужда завистъ и желания за ограничения въ общинскитъ функционери, намѣсата на които е оправдана само при спекулативна стопанска дейност, която застѣга интереситъ на обществото.

Финансовитъ и стопански просперитетъ на общината не е указателъ за благосъстоянието на едно общество, защото то зависи единствено отъ материалното положение на членоветъ му, които го съставляватъ. Нека всѣки функционеръ не забравя максимата, че общината не е самоцель, а срѣдство за повдигане материалната, а съ това и духовната култура култура на обществото.

Свършено погрѣшно отъ стопанска и финансова гледна точка е сждо така увлечението въ много предприятия на общината да се предпочита стопанския начинъ (строжи, стѣчене гората и пр.) — къмъ този режимъ е оправдано да се пристѣпва само въ изключително случаи. По самото си естество, общината не може да влиза въ ролята на предприемачъ. Бюрократичността и липсата на контролъ върху материали и надници, почти винаги заскжпаватъ предприятията и даватъ поводъ за съмнения и произволи.

Нека не бждемъ криво разбрани. Ние оправдаваме напълно общинската стопанска дейност въ областта, напримѣръ, на електро-снабдяването, водоснабдяването и канализацията, понеже не става въпросъ дали общината е добъръ или лошъ стопанинъ, а дали има организация, която да задоволи нуждитъ на населението, изхождайки отъ общественъ интересъ, а не изключително отъ рентабилитета.

Ние отричаме, обаче, намѣсата на общината въ стопанската дейност, при която частната инициатива не влиза въ противоречие съ общитъ интереси на обществото. Ние заставаме на становището, че тукъ частната инициатива, по-износна и по-успѣшна, ще се справи съ задачата си, отколкото бюрократичния и формалистиченъ механизъмъ на общината. Като се прибавятъ и мотивитъ отъ социално естество — да се даде възможност на частнитъ стопани да проспериратъ или изкарватъ прехраната си — ние решително отхвърляме все по-широката намѣса на общината въ частностопанската дейност, която взема застрашителната тенденция да извеме цѣлия стопански животъ.

П. Боляровъ
лѣтовникъ

„КИЧЕВО“

Християнската вѣра, като нововъведение въ миналото, е била посрещната съ неприязнь и гонение, поради което последователитъ ѝ сж били принудени отъ привърженицитъ на старото да криятъ вѣрата си, молитвитъ си. Безбройнитъ катакомби въ другитъ страни доказватъ, че християнитъ спокойно, единено въ тия катакомби сж правили молитви, далечъ отъ човѣшкитъ общежития, въ политъ на планинитъ, въ скалитъ и стрѣмнитъ морски брѣгове.

Такава е сждбата на „Аладжа манастиръ“, северно отъ Варна, вдѣланъ въ най-високата частъ на скалата. Преди всичко името „Аладжа“, означава „пѣстъръ“ манастиръ. Самото му наименование показва, че той ще да е билъ много „пѣстро“ изографиранъ. Това ни убеждаватъ яркитъ цвѣтове на изрисувани светци въ пещерната църква. „Аладжа“ манастиръ е отъ типа на тия пещерни манастири, подобенъ на кои-

то се намира въ Кримъ до Акерманъ, който сждо е вдѣланъ въ подобна скала и е на два етажа съ две църкви и килии за монаси. Този манастиръ въ Кримъ се казва „Три Светители“. По авторитетното мнение на почтения археологъ г. Шкорпилъ, „Аладжа“ манастиръ е тждественъ съ „Кичево“ (Китзивосъ въ Acta patr. отъ 1369 г.), което въ XIV в. принадлежало къмъ района на варненския митрополитъ. Названието „Кичево“ отговаря на турското „Аладжа“, т. е. шаренъ или окиченъ. Селото „Джаферлий“ носи сега наименованието „Кичево“, поради близостта до тази мѣстност, която е очарователна, красива, где човѣкъ чувствува тишината, спокойствието, единението всрѣдъ шепота на морския зефиръ, между клоноветъ на вѣковнитъ дрѣвета и шепота на кристалната, буйна, студена вода, текуща непрерывно отъ чешмата. Тази мѣстностъ заслужава да бжде посетена отъ всички, поради богатата и пищна природа, старинния скаленъ храмъ. Мѣстността около тоя храмъ се нарича „Латинъ“ въ която се намиратъ въ съсипни основи на сгради. Между „Аладжа манастиръ“ и „Св. Константинъ“, край морето, имало старо селище „Кикадива“, което е служило като пристанище.

Манастирътъ „Кичево“ до 1908 г. следъ освобождението, билъ напустнатъ и полуразрушенъ, и служилъ за кошара, кждето овчаритъ сж криели стадата си въ лошо време. По почина на Варн. арх. д-во манастирътъ билъ реставриранъ въ този видъ, който има сега.

Предъ скалата е построена дървена стълба, която е стрѣмна и завежда къмъ църквата. Въ източната частъ е издълбанъ олтаръ съ полукръгълъ сводъ, кждето сж запазени по-ясно ликоветъ на светци — следи отъ старата живописъ на църквата. Единственъ образъ, който малко по-добре е запазенъ, е тоя на „Св. Богородица“ съ едва личащъ надписъ надъ главата. Мѣстото не ни позволява да дадемъ подробно описание на тая знаменита старина.

Гледката отъ тая скална църква „Св. Троица“, толкова високо издигана въ скалата, е великолепа. Тя очарова, омайва, приковава човѣка въ нѣмо съзерцание.

Добри Филовъ

Предъ вълнолома.

Идатъ отъ море открито
Вълни грозни следъ вълни;
Удрятъ яростно, сърдито,
Вълноломнитъ стени.

Удрятъ ги, но не разбиватъ
Въ своя гнѣвъ неукротимъ.
Сами прѣсватъ се, заливатъ
Вълнолома невредимъ.

Цѣлостенъ си той остава,
Надъ стихията стърчи;
Никакъ страхъ му не задава
Туй, че грозно тя бучи.

Яростта на тазъ стихия
Я човѣкътъ е сломилъ
И на Посейдонъ самия
Е престола разгромилъ.

Богъ на всичкитъ морета
И безднни глѣбини,
За богъ никой вечъ не смѣта —
Го напредѣкътъ смѣни.

Днеска богъ е той самиятъ.
На вселената дори
Всички тайни ще разкриятъ
Чудесата, що твори.

Нека удрятъ пакъ вълнитъ
Вълноломнитъ стени;
Ще се прѣсватъ тамъ сами тѣ
И изчезватъ до едни.

Волята човѣшка сложи
На угрозитъ имъ край,
Карантина имъ наложи,
Вѣковѣчно тя ще трай.

Чечете „Варн. кореняк“

Архим. Иннокентий

Караджа паша и гробътъ му въ гр. Варна

Единъ отъ голѣмитъ турски полководци, презъ половината на XV вѣкъ, е билъ Караджа паша, който произхождалъ отъ видното юнашко семейство Айгутъ Алпъ. Баща му и дѣдо му сж били валии въ М. Азия. Тая голѣма личностъ въ турската империя е билъ зетъ на султанъ Мурадъ II. Той е водилъ неговата сестра Селчукъ Хатунъ. Билъ е бейлеръ бекъ въ Мала Азия и се е отличавалъ съ желѣзна военна дисциплина и голѣма храбростъ въ сраженията, които султанитъ сж водили въ Мала Азия за усмиряване на разнитъ възстанали племена. Но той се най-вече прославилъ съ своето голѣмо себепризнание и безпримѣрна военна храбростъ, въ сражението презъ 1444 год. между Мурадъ II и Владиславъ Варненчикъ. Презъ време на сражението Караджа паша е командвалъ лѣвото крило. Войската му се е състояла отъ мало-азиатска конница, войницитъ на която сж били облѣчени въ блѣстящи, отъ злато и безцени камъни, дрехи.

Неговиятъ самоотверженъ подвигъ, презъ време на сражението на 10 ноемврий 1444 г. се е състоялъ въ това, че за да спаси положението на Мурадъ II отъ явната гибелъ и го окуражи за да продължи борбата, спасява своя господаръ, а самъ става жертва. Споредъ сведенията Караджа паша загиналъ следъ като неприятелтъ му отсѣкълъ главата.

Труптъ му, наедно съ главата, билъ погребанъ на самото полесражение, въ нарочно построено тълбе (гробница) отъ жената на Караджа паша, по заповѣдъ на Мурада. Това тълбе е известно подъ името „Паша-боба“, а още и „Кесикъ-башъ-теке-си“.

Въ турско време около гроба е имало жилищни помѣщения, джамия, медресе (училище) и безплатна трапезария. За издръжка на тълбето и заведенията около него, султантъ подарилъ вакѣвъ (землище) около с. Владиславово.

До освобождението, тукъ ставалъ голѣмъ сборъ отъ турци и християни, въ деня на Св. Георги. Колили курбанъ (жертва) варѣли въ голѣми котли и угощавали посетителитъ.

Легендата разправя, че презъ нощта срещу Георгиевденъ, турцитъ покривали тълбето съ зелено платно, обаче то било отхвърляно неизвѣстно отъ кого. Когато пъкъ веднѣжъ християнитъ го покрили съ бѣло платно, то останало. Това ужъ било знакъ, че въ гроба е погребанъ християнинъ, а не мюсюлманинъ.

Друга легенда разказва, че нѣкоя си жена Тодорка Илиева, прикѣнило ѝ се, че въ тълбето не билъ погребанъ Караджа паша, а кралъ Владиславъ. Искали да отворятъ тълбето, но не било разрешено. Турскитъ източници твърдятъ съ положителност, че тълбето принадлежи на Караджа паша, защото за чуждъ кралъ, друговѣрецъ, тълбе не може да се строи. Освенъ това, както по-горе споменахме, Караджа паша е погребанъ съ главата, а оная на Владислава била изпратена въ Бруса. Всички турски историци потвърждаватъ това. Ето що пише единъ отъ тѣхъ — Солакъ Заде: „Султанъ Мурадъ заповѣдалъ да се занесе главата на Владислава въ Бруса.“

Градътъ да се украси и главата да се разнася изъ улицитъ му. Тогава субатията (полицейскитъ комендантъ) на Бруса — Джене Али бей отишелъ съ населението отъ града, да посрещне носачитъ на главата и стигналъ до рѣка Нилюферъ. Тукъ, главата, която била потопена въ сждъ съ медъ за да не се разложи, извадили я, омили я и тя заприличала на прѣсна. Следъ това натѣкнули я на копие и разнасяли изъ града“.

Това тълбе отъ редъ години бѣ свършено запустѣло и археологическото дружество не веднѣжъ е

Петър Петков

Необходим ли е монополът за износа на гроздето?

Гроздето, като сезонен износен артикул, представлява голем интерес за нашето стопанство, понеже то се налага на западно-европейските пазари. И днес гроздето се търси и приема с охота на чуждите пазари. Обаче, безсистемното изнасяне на българското грозде, натрупване на известни пунктове с грозде, пораждаше спадане цената на гроздето. Това, разбира се, указваше своето зловредно влияние надъ производителите, които с неумолим труд изкарват своята прехрана, зависима от природните условия.

И, за да избягнат тази зависимост и натрупване определени вносни пунктове с грозде, което подбива цената на нашето грозде, лозарите в своята конференция препоръчват износа на гроздето да бъде монополът на държавата. Това се налага, защото износа на нашето грозде представлява едно перо, което облекчава платежния баланс. При това може да кажем, че повече от 90 на сто от нашия износ на грозде се изнася за Германия и се регулира от държавата, защото международните плащания днес изискват намъсатата на държавата. И това, разбира се, се налага отдавна, като една необходимост. Тъй като, при днешните условия, за международната търговия, наложи се да се водят преговори между две държави за контингенти, за цени, за условия на плащане, начин и пътища за превоз.

И така, държавата се явява, при днешната търговия, като главен уредник на нашия износ, понеже тя е представител на износителите пред чуждия купувач. Следователно, ние се намираме пред прага на един монопол, който ще бъде от голямо значение за нашия производител, понеже той ще се избави от положението, в което изпада в сезона, когато ще трябва да прибере и възнагради своя труд. Ето защо, трябва вече и време е да се помогне на производителя, като се монополизира износът на гроздето, така, че той да бъде в ръцете на държавата, която никога не трупаче печалби от производителя, напротив, тя се стреми да го облекчи.

Със монополизиран износ на гроздето, ние ще урегулируме нашия износ, а с това ще избягнем натрупването на много грозде на чуждите пазари, което ще помогне за добрия пласмент на нашите десертни грозда.

Стопаните на надъ 120,000 хектара лозя, които имат лозя с десертни грозде: димят, болгар, чауш и др. биха били много добре, ако се монополизира износът на гроздето. Това се налага, защото износът на грозде е вече от значение за нашето стопанство, понеже го представлява обект за прехрана на част от народа ни, а същевременно и първостепенен, износен артикул.

Това, именно налага да възприемем монопола за износ на грозде, чрез което ще създадем правилния износ, а това ще помогне и за стабилната цена на гроздето на вътрешния пазар.

правило постъпки, пред турската вътрешноповдна община, тюлбето и околността да се запазят и украсят, с направата на една градинка, като историческо място. Благодарение на комитета при археологическото дружество за запазване на историческия мѣстности въ града ни, днес е поставена една великолепна гробница, взета от двора на мюфтийството гдето има няколко такива. Стариата надпис на паметника-гробница, който е чужд, ще се снесе препис, и въмѣсто него ще се направи новъ въ паметъ на Караджа паша.

В. П. Гочевъ.

Славянската идея.

От историята е известно, че старите славяни били крайно демократични. Всѣко племе живѣло отдѣлно. Началниците били избираеми. Постоянно отдѣлните племена, общини воювали едни съ други. По тая причина, колкото и да били храбри, лесно ставали плячка на византийци, римляни, германци, унгарци и др. Тая черта на несъгласие и взаимни раздори, въпреки станалите промѣни, сж още запазени. И днес сжествува вражда между руси и поляци, поляци и чехи, хървати и сърби, сърби и българи. Нѣкога дохождат моменти, когато изпадаме въ умиление и се прегръщаме братски. Но това лесно преминава, и наново изпква вѣчната вражда. А това не бива да продължава. Не бива да даваме материал на противниците да тържествуват надъ насъ. Дошло е време да се опомнятъ всички славяни. Трѣбва да се разбере, че взаимното разбирателство на славянските народи ще донесе щастие на всички.

За насъ, българите, най-близки по чувства сж русите. Обичята къмъ братския руски народъ се е внедрила дълбоко въ душата и на най-простия българинъ. Имамъ случаи да наблюдавамъ презъ време на общата вѣнна отношения на нашите войници къмъ русите, пленници, за тѣхъ тия руси не бѣха неприятели. Тѣ си оставаха „братушки“. Българският войникъ бѣ винаги готовъ да сподѣли и залъка си съ братушките. Това мжно схващане нѣмците и се ядосаха. Нашиятъ войникъ хранѣше по-силни приятелски чувства къмъ братушката, отколкото къмъ съюзника — приятел „бай Дойчо“.

Щастие за насъ българите бѣ, че сме въ роднински връзки съ великия руски народъ. Следъ освободението на България нашата литература бѣ много бедна; но това не бѣ нещастие за насъ младежите. Ние разполагаме съ богатата руска литература, както съ своя. Още въ четвърти класъ ние, учениците, имахме на ръце разни руски учебници и ги използвахме, като че сж писани на български. Ние декламирахме еднакво Ботева, Каравелова и Вазова наедно съ Пушкина и Лермонтова. Възхищавахме се отъ Гоголя, Тургенева и други писатели. Гръцката младежъ бѣ поставена въ много по-неблагоприятни условия отъ насъ. Гръцките класици не можеха да задоволятъ съвременната младежъ. Малочислениятъ гръцки народъ не може да поддържа такава богата литература, каквато иматъ русите. И днесъ богатата руска литература — научна и художествена, е и наша, защото е славянска — лесно достъпна.

Жалко е, че мнозина българи се увличатъ отъ разни политически течения и забравятъ, че ние сме не само българи, но и славяни. Тѣ забравятъ, че колкото по-рано се за работи за обединение на славянството, толкова по-скоро ще добруваме, ние, а съ насъ и цѣлото славянство.

Като говоримъ за обединение на славянството въ едно трѣбва да бждемъ на ясно. Подъ обединение не бива да се разбира подчинение на всички славяни отъ единъ по-силен славянски народъ. Обединението може да бжде само на други начала. Всѣки славянинъ трѣбва да бжде свободенъ да запази своята народност, вѣра и убеждения. Принципи: „не е славянинъ този, който потиска други славяни“, трѣбва да бжде свещенъ за всички.

Всѣки българинъ трѣбва да знае, че каквито промѣни и да ставатъ бждащето е на славянството.

Въ Варна не е пропагандирана и разбрана добре славянската идея. Мнозина още казватъ: „Не ме интересува никакво славянство. Други пъкъ гледатъ на тоя толкова важенъ въпросъ съвсемъ леко. Тѣ се разиск-

Преди всичко законността

Оплакватъ се гражданите, че при разширение било на улици, било за други обществени цели, общината отчуждава имотите имъ безъ да имъ плаща съ години. Разбира се, че това плащане, което не става своевременно, е незаконно, несправедливо, но ще се каже, че въ такъв случай плаща се лихва за дължимата сума до окончателното изплащане, по 6%. Е, добре, но тази законна наредба не удовлетворява ошегения, защото последниятъ иска да получи сумата по отчуждаването да може да живѣе или да може да купи нѣкой скромнен имотъ, въ който да може да се подслони.

Ако общината нѣма бюджетни срѣдства, каквито и нѣма по много причини, трѣбва да сключи заемъ за дългосрочно време за благоустройствени цели систематично и да бжде въ тежестъ на бждни поколения.

Тѣзи елементарни истини се знаятъ и приложението имъ е лесно, стига да е на лице желанието да се вършатъ добри и полезни дѣла.

Нѣколко бѣгли думи по чл. 33 отъ закона за благоустройството. Законопроектътъ съ този членъ е наредилъ, щото оценката на отчуждените мѣста за разширение на улици, за откриване нови улици и пр., всѣки петъ години се ревизиратъ, ако не сж отнети още отъ собствениците имъ.

Недвижимите имоти, както и другите предмети, които се намиратъ въ търговско обръщение, измѣнятъ своята стойностъ съ измѣняване на времето. За обезпечение на едно такова обезщетение на собствениците на отчуждените имъ имоти, законодателятъ е наредилъ да се изплаща по направената оценка следъ провъзгласяването на отчуждението, само въ продължение на петъ години, а следъ изтичането на тия петъ години по едно ново отчуждаване, което се извършва служебно отъ общината, а не по молба на заинтересованото лице. Туй ново оценяване има за целъ да представлява приблизително действителната стойностъ на отчуждения имотъ по време на отнемането му отъ собственика. Ако обезщетението за имота е направено дълго време преди отнемането му отъ собственика и се плаща, туй обезщетение може да не съответствува на приблизителната му стойностъ, защото измѣняването на времето може да е донесло измѣнение на стойността. Следователно, оценката важи за петъ години, ако владението на имота не е отнето отъ собственика му, подлежи на ново оценяване. Има доста решения на адм. сждъ по тълкуването на чл. 33 отъ закона за благоустройството, които съдържатъ тѣзи съображения (р. № 194 отъ 28 юний 1924 г. и др.). Практиката, обаче, на общината е тази: веднажъ е поставена оценка на имота, макаръ и владението да не е отнето, тя е окончателна и не подлежи на нова преоценка, макаръ и да сж изминали петъ години. Тая практика, не е съобразна съ наредбата на закона и следва да се изостави, а служебно общината да даде ново оценяване на подобенъ имотъ при подобни условия.

З. Варналиевъ

ватъ въ българо-югославско, въ българо-полско така, както сж записани и въ едно гръцко-българско или въ унгаро-българско дружество, не може Варна да си позволи такъвъ луксъ да има отдѣлно българо-югославско и българо-полско дружество. По отдѣлно тия дружество не ще вирѣятъ. Намъ е нужно само едно, но деятелно славянско дружество. Не е ли време да се обединимъ всички и заработимъ както трѣбва?

СЕБЕОБЛАДАНИЕ

Спокойствието на ума е една отъ най-хубавите скъпоценности на младостта. То е последица на дълго и тържествено усилие къмъ себеобладание. Неговото присѣствие е признакъ на зрѣла опитност и на едно такова познаване законите и действията на мисълта, което е повече отколкото обикновено.

Човѣкъ става тихъ и спокоенъ дотолкозъ, доколкото схваща себе като сжщество, което се развива съ мисълта си, защото такава съзнателна предполога по необходимост схващане и на другите като последица на мисълта. Като развива едно правилно разбиране и вижда все по-ясно вътрешните отношения на нѣщата по действието на закона за причината и следствието, той преставя вече да шуми и гълчи и да кипва отъ гнѣвъ, да измъчва себе си и да скърби и си остава уравновесенъ, твърдъ, душевно спокоенъ. Спокойниятъ човѣкъ, като се е научилъ какъ да управлява себе си, знае какъ да се приспособява къмъ другите, а тѣзи други, отъ своя страна, уважаватъ неговата духовна мощъ и чувствуватъ, че могатъ научи нѣщо отъ него и затова му се довъряватъ. Колкото по-спокоенъ става човѣкъ, толкова по-голямъ сж неговиятъ успѣхъ, неговото влияние, неговата властъ за доброто. Дори и обикновениятъ търговецъ ще намѣри, че успѣхътъ му въ търговията расте колкото той развива по-голямо себеобладание и по-голямо уравновесеностъ, защото хората винаги ще предпочитатъ да иматъ работа съ човѣкъ, чието поведение е строго определено.

Твърдиятъ, спокойниятъ човѣкъ бива винаги обичанъ и уважаванъ. Той е като едно сѣнческо дърво, въ сухо и безводно мѣсто, или пъкъ като една скала, която закриля въ време на буря. Кой не обича едно спокойно сърдце, единъ приятно умѣренъ и уравновесенъ животъ?

Безразлично е, дали вали дъждъ, или грѣе слънце, или настѣпватъ нѣкакви промѣни, за онѣзи, които притежаватъ тѣзи благословения, защото тѣ винаги сж благи, душевно спокойни и тихи. Туй чудесно равновесие на характера, което ние наричаме душевенъ миръ, е последниятъ урокъ по култура, то е цѣтъ на живота, плодътъ на душата.

Колко хора ние познаваме, които огорчаватъ своя животъ, които съ едно кипване на своя темпераментъ разрушаватъ всичко, което е приятно и прекрасно, които развалятъ равновесието на характера и тровятъ кръвта си!

Въпросъ е, дали грамадното множество отъ людете не съсипватъ своя животъ и не нарушаватъ своето шествие поради липса на себеобладание. Колко малко люде ние срещаме въ живота, които да сж добре уравновесени, които да притежаватъ онова чудесно спокойствие, което съставя отличителната особеностъ на единъ утвърденъ благороденъ характер!

Действително, човѣчеството се възбужда отъ неукротима страсть, то се вълнува отъ неударима скръбъ, блѣска се отъ страхове и съмнения. Само мъдриятъ човѣкъ, само оня, чиито мисли сж послушни и пречистени, може да накара вътрешните и буритѣ на душата да му се покоряватъ.

Душитѣ, които сж люшкани отъ буритѣ на живота, трѣбва да знаятъ, че въ жизнения океанъ островитѣ на блаженитѣ се усмихватъ, като бръговетѣ имъ сж озарени отъ слънцето.

Себеобладанието е сила; правата мисълъ е властъ; спокойствието е могъщество.

Д. Мишевъ.

Стремете се чрезъ общи усилия да издигнемъ градъ Варна за величието на България!

Варна изнемогва!

Отъ деня, когато се отне отъ града ни „Златната житница“, настъпи за Варна една стопанска криза, която безспирно се засилва, безъ да има надежда за сега да се подобри стопанското положение на града. До сега безспирно се носи този възгласъ: „варненското гражданство изнемогва!“ Скъпотията на всички предмети отъ първа необходимостъ се увеличава, безъ да говоримъ за причинитъ на това поскъпване и за мърките, които трѣбва да се взематъ. Много се е писало и се пише за тая стопанска криза, много глагове сж се издигали за стопанскитъ задачи, които чакатъ своето разрешение, въ много събрания се е изтъквало, че трѣбва да се взематъ сериозни мѣрки за подобрене на това тежко положение, обаче всичко това сж били и сж думи, които оставатъ да се отнесатъ въ далнина: На дѣло не се вижда нищо! Действителността е грозна: нѣма търговия! търговецътъ или занаятчията отварятъ дюгенитъ си и затварятъ безъ стотинка, а разноски за препитание сж нужни, сж належащи. Работа нѣма, а организъмътъ на човѣка иска подкрепителна сила. Този застои е докаралъ търговецътъ или занаятчията да се отчайватъ, да нахлуватъ въ главата имъ мрачни мисли, които биха ги потикнали да свършатъ насилствено живота си. Отъ никѣде никаква добра дума и настрѣчителна, която да имъ даде поне малка надежда за подобрене на положението. Изнемогва гражданството, изнемогва! Гласътъ на варненеца остава гласъ въ пустиня! До кога ще се продължи туй окаяно положение? Не стига тая обременителна сѣдба на гражданството, което не може даже да се препитава отъ своята търговия или занаята, но отъ друга страна изисква се неминуемо изпълнението на нѣкакви държавни или общински или банкови задължения, изпълнението на които влѣче следъ себе си продажта на недвижимия имотъ на неправомото гражданство на безценица. Перото се прегъва и не може да продължава да изпълнява задачата си. Държавата, общината трѣбва да се вслушатъ въ гласа на гражданството, което пжшка подъ тежестта на тази убийствена криза и да направятъ всичко възможно за облекчение на сѣдбата на варненското гражданство чрезъ мѣроприятия, които ще могатъ да се приложатъ най-лесно и резултатно. Не се считаме за компетентни, власти, да посочимъ конкретно кои сж мѣроприятия. Надлежнитъ фактори знаятъ много добре мѣроприятия, които сж необходими за повдигане на града въ стопанско отношение. Ний вѣрваме въ тѣхното доброжелателство, основано на задълженията, които тѣ иматъ къмъ държавата, а особено къмъ Варна, която е източниятъ взоръ на България!

Л. Влаховъ

Любопитни нѣща върху, числото 9.

Забележително и любопитно е едно отъ свойствата на числото 9, именно, че колкото и да умножавашъ съ съ него, произведението, безъ друго, ще съдържа такива цифри, които, като се събератъ, ще дадатъ 9.

Въ таблицата за умножение, произведението на всѣко число, умножено съ 9, дава цифри съ сборъ 9. Умножи кое да е число съ 9, напр. числото 2; $9 \times 2 = 18$. Събери цифритъ на произведението; $1 + 8 = 9$. И все така до $9 \times 11 = 99$. Съберемъ сега цифритъ $9 + 9 = 18$, а пакъ $1 + 8 = 9$. Взemi какво да е число случайно — все сжщото се случва. Напр. $333 \times 9 = 3051$. Събери цифритъ $3 + 0 + 5 + 1 = 9$. Още единъ примѣръ: $5071 \times 9 = 45639$, сборътъ на тѣзи цифри е пакъ $4 + 5 + 6 + 3 + 9 = 27$ или $2 + 7 = 9$.

Френскитъ математици сж намѣрили и по другъ начинъ сжщото чудно нѣщо за това число 9. Именно: ако вземемъ какво да е число и още едно отъ сжщитъ цифри, обѣрнати, и ако извадимъ по-малкото отъ по-големото, цифритъ на разликата даватъ сборъ 9. Напр., да вземемъ числото $5071 - 1705 = 3366$; като съберемъ тия цифри, $3 + 3 + 6 + 6 = 18$, а пакъ $1 + 8 = 9$. Сжщото се случва и ако подигнемъ числата на втора, трета и пр. сила (сир. ако ги умножимъ сами на себе си два, три и пр. пжти). Напр., да вземемъ числото 62 и сжщото число обѣрнато, 26. Сега, $62 - 26 = 36$, а $3 + 6 = 9$. Умножено само на себе си първото число 62, дава $62 \times 62 = 3844$. Умножено само на себеси, второто число, 26, дава $26 \times 26 = 676$. Сега, $3844 - 676 = 3168$; събери цифритъ $3 + 1 + 8 + 6 = 18$, а $1 + 8 = 9$. Това може да се намѣри и съ другъ видъ примѣри. Напр., взemi едно какво да е число, да речемъ 7,549,132 и извади отъ него сбора на цифритъ му 31, (сир. $7 + 5 + 4 + 9 + 1 + 3 + 2 = 31$); разликата на тия две числа, $7,549,132 - 31 = 7,549,101$, пакъ дава 9, така: $7 + 5 + 4 + 9 + 1 + 0 + 1 = 27$, или $2 + 7 = 9$.

Математикъ Ламби Демировъ

СВОБОДНА ТРИБУНА

Б. Вакъвчиевъ—Варна.

Журналистика.

Може цѣлъ томъ да се напише за журналистика, ние ще спремъ, обаче, само на известни характеристики нейни прояви преди войната и сега.

Войната въ журналистиката не направи особени дълбоки промѣни въ условията на работа. Вѣрно е, че техниката на вестницитъ е останала сжщата, обаче станало е едно голѣмо преобрѣщение въ човѣшкия духъ, вследствие голѣмитъ сътресни сѣбития отъ войната.

Самитъ вестници въ цената сж станали други, както всичко, така и тѣ сж значително повишили. Преди войната единъ вестникъ, сир. брой, се продаваше 5—10 ст., а сега 2 и 3 лв. Разбира се, това поскъпване си има своитъ собствени причини: хартията си увеличава цената, работната ржка е увеличила цената на своя трудъ, самия печатъ е сжщо увеличилъ цената си, увеличени сж тоже заплатитъ на сътрудницитъ.

Преди войната вестницитъ излизаха най-малко на две коли, сега често излизатъ на две страници. Хроникитъ преди войната бѣха незначителни маловажни, сега убийства, самоубийства, грабежи, злоупотрѣбления, развратъ и пр. и пр. Ведно съ това рубрицитъ на спорта, туризма, модитъ и економическитъ въпроси заематъ преголѣмъ дѣлъ.

Самитъ журналисти образуваха свои огнища—корпорации—журналистически сдружения, които въ известни случаи сж егоистични, като раздѣлятъ професионалнитъ журналисти отъ свободнитъ, когато биха могли всичкитъ да се обединятъ въ едно журналистическо тѣло, въ което свободнитъ да бждатъ спомагателни членове.

Преди войната на чело на вестницитъ стояха като директори — стопани, лица отъ журналистическата срѣда, а следъ войната директоритъ и стопанитъ сж лица, често, вънъ отъ журналистическата срѣда и станаха сдружения съ огледъ само на печалби.

По-рано вестницитъ бѣха съ едно и винаги постоянно направление и тамъ гдето се е писало за да не би се допуснало да се пише не.

Единъ съ опредѣлена насока на дейность е издавания в. „Варненски кореняк“, ратуващъ за въздигането на нашата Варна и за просвѣщаване на неговитъ читатели.

Платете си абонамента

Добри Филовъ

Въ сѣнчести алеи.

Защо днеска, птички нѣжни,
В'тѣзъ алеи чудесни,
Пѣйте само пѣсни тжжни,
На покруса пѣсни?

Дали мене тукъ съзрѣли
Да тжжа отъ мжки,
Тия пѣсни сте запѣли
По зелени вѣйки?

Може би, но знайте, мили,
Тѣ не сж утѣха,
Когато жизненитъ сили
Отъ менъ отлетѣха.

И надеждитъ ми вече
Вихъръ зѣлъ отвѣя,
А, отнесълъ ги далече,
Безъ тѣхъ в'адъ живѣя.

За менъ, птички, ако пѣйте
Тия пѣсни тжжни,
Нѣма с'тѣхъ да ми навѣйте
Блѣновеъ прежни.

Добри Филовъ

Днесъ успѣшно отъ човѣка
Сж стихийтъ обуздани,
Но и собствената мжка
Изобилно той подхрани.

Чудеса той е постигналъ,
Но ги в'служба на войната
Е поставилъ и издигналъ
Паметника на злината.

Що у него е вродена
Втора негова природа
И предава удвоена
Пакостно отъ рода в'рода.

Самъ влошава си той хала,
Готви свойто поражение
И върви все къмъ провала
И самоунищожене.

Д. Мариновъ

Бѣгли думи за прилагането на законитъ

Правоотношенията между държавата, общината и гражданитъ, както и между последнитъ, се уреждатъ отъ законитъ. Тѣ сж разнообразни по своето естество, дадено имъ отъ самото разнообразие на многобройнитъ нужди, произходящи отъ отдѣлния човѣкъ, отъ сбора на всички люде въ държавата, на всички граждани въ общината и отъ самитъ община и държава, взети като отдѣлно тѣло, съ своитъ собственъ потребитъ. Тѣ представляватъ публичното поведение на гражданина, поясняватъ отношенията между всички други граждани, установяватъ отношенията на последнитъ къмъ държавата и общината и по този начинъ канализиратъ обществения животъ, създаватъ необходимия въ всѣко общество редъ.

Законитъ, въобще, иматъ въ основата си обичаитъ на народа и иматъ за ржководство културата на обществото, естеството на неговитъ нужди и на самата държава или на общината.

Културността на народа не се изразява въ наличността на самитъ закони, но и въ тѣхното правилно приложение, иначе тѣ сж мъртва буква. Тѣ иматъ въ основата си началото на върховната справедливостъ, която е наложително условие за съзидане и крепене на реда; тѣ раздаватъ правосъдие, създаватъ онази хармония въ живота на хората, безъ която тѣ биха изобразили една тѣлпа, а въ самия животъ би царило произволъ, безначалие и безредие. Следователно, законитъ, колкото и да сж строги, сж дѣло на върховната правда и справедливостъ. Тѣ иматъ авторитетъ и вдѣхватъ вѣра и почитъ въ народа, въобще, когато се прилагатъ съ всестранно

ХРОНИКА

Умоляватъ се г. г. абонатитъ, които получаватъ вестника, да внесатъ абонамента, защото вестника нѣма другъ източникъ за подѣржане.

Лѣкарско невнимание. Оплаква се единъ гражданинъ, че, вследствие операция, извършена отъ единъ лѣкаръ на окоото му, ослѣпѣлъ. Ще се повърнемъ подробно върху това лѣкарско невнимание.

Непоправими. Ученички и ученици, живущи презъ училищната ваканция въ къшкетъ, не уважаватъ чуждата собственост; събиратъ се, влизатъ въ чуждитъ лозя, хаври, събиратъ плодове, катерятъ се по дърветата, чупятъ клонища и безчинствуватъ. Това значи не уважение на чужда собственост; това значи, че сж безъ възпитание. Нѣма ли пждари?

Фаталенъ срокъ по закона за фискалната амнистия. Предупреждаватъ се всички данѣкоплатци и длѣжници на държавното съкровище, общинитъ, фондоветъ и пр., които се ползватъ отъ намаленията по фискалната амнистия, че срокътъ 31.X. 1939 год. за доброволно изплащане намаленитъ остатъци, глоби, акцизи, такси и пр. не ще бжде въ никакъвъ случай и подъ никакъвъ предлогъ продълженъ.

Следъ тази дата — 31.X. т. г. — задълженията къмъ държавата, общинитъ и пр. ще се събиратъ въ пълния имъ размѣръ и по принудителенъ начинъ.

Завѣрка на пенсионнитъ книжки. Съобщава се на г. г. пенсионеритъ отъ гр. Варна, че общинската завѣрка на пенсионнитъ книжки за IV-то тримесечие отъ н. г. ще започне на 1 и 2 — пенсионнитъ книжки депозирани при Пенсионерската коопер. банка.

2) На 4 — депозирани при Варненската полупарна банка.

3) На 5 — депозирани при Приморската поп. банка.

4) Отъ 6, 7, 8 и 9 всички военнотинвалиди, опълченски и за инвалидность и депозирани при д-во „Инвалидъ“.

6) Отъ 18 — 23 — пенсионнитъ книжки за изслужено време въ размѣръ до 8000 лева тримесечно.

7) Отъ 25 — всички останали.

Умоляватъ се г. г. пенсионеритъ предварително да си попѣлватъ редовно пенсионнитъ книжки, като вписватъ и сумитъ съ цифри и словомъ и да се явяватъ на опредѣленото време.

Работното време въ общината отъ 1 септемврий е: отъ 8 до 12 и отъ 14 до 18 часа. За сжбота: отъ 8 до 13 часа. Гишетата за публикацията ще бждатъ открити отъ 9 до 12 ч. пр. об. и отъ 14 до 17 ч. сл. об. Дежурниятъ помощникъ кметъ ще приема отъ 10 до 12 ч. пр. об. и отъ 14 до 16 ч. сл. обѣдъ.

Работното време въ варненската митрополия отъ 1 септемврий е: отъ 8 до 12 ч. пр. обѣдъ и отъ 2 до 6 ч. сл. обѣдъ. Справки отъ 10 до 12 и отъ 2 до 4 часа.

изучаване на въпроса, който има достѣгъ съ тѣхъ и правилно, логично тълкуване. Тѣзи закони, било граждански, било фискални и др., трѣбва да се прилагатъ правилно, безъ да бждатъ изопачени и разбирани субективно. Това пралично прилагане зависи отъ културата на тѣзи, които го прилагатъ.

(Следва)

Работете чрезъ Варна за България.

Печатница „Просвѣщение“
П. Зенгиновъ — Варна

Телефонъ № 21-38